

Afvalstoffenplan voor Noord-
Holland 1989-1994

afgeleverd op	20 MEI 1991
afgeleverd door	837-91
afgeleverd aan	- 333 -
afgeleverd voor	To

44

AFVALSTOFFENPLAN VOOR NOORD-HOLLAND 1989-1994

HUISHOUELIJK AFVAL C.A.

PAP II
NOORDHOLLAND

950. 12. 1989. 10. 10. 1989.

	Commissie voor de milieu effectrapportage
BIBLIOTHEEK	
Postbus 2345, 3500 CH UTRECHT	

Vastgesteld bij besluit van Provinciale Staten van
Noord-Holland d.d. 13 februari 1989, no. 5.

Inhoud

Hoofdstukindeling

1. Inleiding
2. Bestuurlijk kader
3. Uitgangspunten en strategische beslissingen
 - 3.0. algemeen
 - 3.1. gescheiden inzamelen van GFT-afval
 - 3.2. techniek van de afvalverwerking
 - 3.3. samenwerkingsverbanden
 - 3.4. financiën
 - 3.5. het beheer van de afvalverwerking
 - 3.6. overige afvalcategorieën
4. Uitwerking van de strategische beslissingen
 - 4.0. inleiding
 - 4.1. gescheiden inzamelen van GFT-afval
 - 4.2. techniek van de afvalverwerking
 - 4.3. samenwerkingsverbanden
 - 4.4. financiën
 - 4.5. het beheer van de afvalverwerking
 - 4.6. overige afvalcategorieën
5. Handhaving
6. Milieuhygiënische consequenties

Samenvatting

Bij besluit van 9 november 1981, hebben Provinciale Staten van Noord-Holland het eerste provinciaal plan ter verwijdering van afvalstoffen vastgesteld. In het thans voor u liggende tweede plan wordt voor de komende vijf jaar aangegeven hoe de verwijdering van de in Noord-Holland vrijkomende afvalstoffen dient plaats te hebben. Het plan heeft betrekking op huishoudelijke afvalstoffen, grof huisvuil, met deze categorieën te verwijderen bedrijfsafval, ziekenhuisafval en op een aantal specifieke soorten van bedrijfsafval.

Het ontwerp is tot stand gekomen in samenspraak tussen de provincie, de samenwerkingsgebieden en de gemeenten. In dit vooroverleg is afgesproken dat de provincie verantwoordelijk is voor de strategische beslissingen. Organisatorische beslissingen dienen door de samenwerkingsgebieden en de grote gemeenten te worden genomen terwijl operationele beslissingen vooral een gemeentelijke aangelegenheid zijn.

De in het ontwerp-plan vervatte strategische beslissingen zijn de volgende:

1. Het - binnen financiële randvoorwaarden - tussen 1989 en 1994 in Noord-Holland gefaseerd invoeren van het gescheiden inzamelen van GFT-afval, afkomstig uit huishoudens en bedrijven (kantoren, winkels en diensten) welk afval vervolgens wordt verwerkt tot compost die van een zodanige kwaliteit is dat zij kan worden afgezet. Daarbij wordt als doelstelling aangehouden dat per 1993 jaarlijks circa 300.000 ton GFT-afval gescheiden wordt ingezameld.
2. Na beëindiging van de bestaande vuilafvoercontracten tussen enerzijds VAM en anderzijds Den Helder, Zuid-Kennemerland en Hilversum zal de export van huishoudelijk afval vanuit Noord-Holland naar Drenthe in beginsel niet meer plaatshebben.
3. Het verbranden van afvalstoffen zal plaatshebben in twee op te richten verbrandingsinstallaties, waarvan elk gedimensioneerd zal zijn op een capaciteit van minimaal 400.000 ton per jaar.
4. Het composteren van GFT-afval geschiedt in regionale composteerinrichtingen met een capaciteit die doelmatig en milieuhygiënisch composteren mogelijk maakt.
5. Alleen de afvalstoffen - waaronder mede worden verstaan de reststoffen die bij de verbranding van afval vrijkomen - die niet kunnen worden hergebruikt en evenmin voor verbranding in aanmerking komen, kunnen worden gestort.
6. In calamiteuze situaties zullen de huishoudelijke afvalstoffen c.a. zo mogelijk buiten Noord-Holland verbrand worden. Voor het geval het storten van dit afval onontkoombaar is, zal in overleg met de andere randstadprovincies worden nagegaan waar een calamiteitenstortplaats kan worden gesitueerd.
7. Er zullen twee bovenregionale gebieden zijn ten behoeve van de samenwerking inzake de afvalverbranding die worden geformeerd rond de locaties van de AVI Alkmaar/Zaanstad en de AVI in het Westelijk Havengebied van Amsterdam. Binnen deze twee gebieden worden subregio's ten behoeve van het verrichten van activiteiten als overslag, bulktransport en composteren vastgesteld, waarvoor zoveel mogelijk de Wgr-indeling wordt aangehouden.

8. Er wordt een Milieu-Innovatie-Fonds gevormd. De aanwending van de verkregen middelen is een gemeenschappelijke aangelegenheid van de bij de afvalverwijdering betrokkenen.
Besluitvorming zal derhalve plaatshebben in het Permanent Afvalstoffen Beraad.
9. De exploitatie van nieuw te realiseren verbrandingsinrichtingen geschiedt zodanig dat flexibel op nieuwe - milieuvriendelijker - technieken kan worden ingespeeld.
10. In elk van de twee te vormen bovenregionale gebieden wordt per verwerkingsmethode gestreefd naar het realiseren van één uniform verwerkingstarief.
11. Het beheer van de afvalverwerking is een organisatorisch vraagstuk. De beheerders van de AVI's te Alkmaar en Zaanstad gaan in overleg met de provincie en andere betrokken overheden na waar en wanneer de tweede AVI tot stand wordt gebracht.
12. Aan de hand van een nader uit te werken instrumentarium dient het afvalverwijderingsproces zich te voltrekken in de volgorde: preventie, hergebruik, verbranden en storten.

1. Inleiding

Bij besluit van 9 november 1981 hebben Provinciale Staten van Noord-Holland het eerste provinciaal afvalstoffenplan ter verwijdering van huishoudelijk afval (artikel 4), grof huisvuil (artikel 17), met deze stoffen te verwijderen bedrijfsafval (artikel 25) en van bouw- en sloopafval (artikel 26) vastgesteld. In dit tweede plan (PAP-2) wordt voor de komende vijf jaar aangegeven hoe de verwijdering van de in Noord-Holland vrijkomende afvalstoffen dient plaats te hebben.

Ter voorbereiding op de totstandkoming van dit plan is een milieu-effectrapport (MER) opgesteld, waarin de milieugevolgen worden beschreven van de bij de planvaststelling te nemen besluiten en een tweetal alternatieven daarvan.

De verwijdering van afvalstoffen, die zowel het inzamelen als het verwerken omvat, gaat niet alleen de provincie aan. Integendeel, de inzameling is vanouds een gemeentelijke aangelegenheid terwijl de verwerking in het algemeen op regionale schaal geschiedt. Daarnaast moet worden geconstateerd dat bij de afvalverwerking diverse instanties betrokken zijn, ieder met haar eigen competenties.

Voorts is het een gegeven dat - ook in Noord-Holland - verschillende opvattingen leven ten aanzien van het te voeren afvalstoffenbeleid, hetgeen vooral zijn oorzaak vindt in de verschillende verwijderingsmethoden, elk met haar eigen prijs. Zo worden in Noord-Holland afvalstoffen verbrand, gestort en gecomposteerd en heeft tevens afvoer plaats naar verwerkingsinrichtingen buiten de provincie.

Uit het vorenstaande volgt de constatering dat sprake is van een complex probleem met vele betrokkenen. Op grond van die conclusie hebben gedeputeerde staten besloten om bij de totstandkoming van PAP-2 intensief overleg te voeren met de gemeenten en samenwerkingsgebieden. Het in overleg met de betrokkenen komen tot een plan leidt ertoe dat in een zeer vroeg stadium de verschillende belangen in kaart kunnen worden gebracht waarmee bij het formuleren van de doelstellingen rekening kan worden gehouden. Aldus wordt bereikt dat bij de vaststelling van het afvalstoffenplan vaststaat of en in hoeverre de betrokkenen zich kunnen vinden in de in het plan te formuleren uitgangspunten en doelstellingen. Immers, voor een goede uitvoering van een vastgesteld plan is het hebben van een bestuurlijk draagvlak van essentieel belang.

Ter verkrijging van dat draagvlak is gedurende de periode november 1986 - december 1987 in samenspraak met de gemeenten en samenwerkingsgebieden het Organisatie-onderzoek inzake de afvalverwijdering in Noord-Holland verricht. Het onderzoek werd begeleid door een door gedeputeerde staten ingestelde begeleidingscommissie bestaande uit zowel bestuurders als ambtenaren van gemeenten, samenwerkingsgebieden en provincie. Door middel van bespreking van tussentijdse rapportages door de Commissie Milieuhygiëne Energie en Drinkwater uit Provinciale Staten is ook ten opzichte van dat college gewerkt aan het beoogde draagvlak. Voorts is de Overleggroep Provinciaal Afvalstoffenplan (OPA) bij het proces betrokken geweest.

Het in de hierna volgende hoofdstukken 2 (bestuurlijk kader), 3 (uitgangspunten en doelstellingen), 4 (de uitwerking), 5 (handhaving) en 6 (milieuhygiënische consequenties) geformuleerde afvalstoffenbeleid is mede een resultaat van de verrichte onderzoekswerkzaamheden.

Reikwijdte

Dit plan heeft niet alleen betrekking op de afvalstoffen als bedoeld in de artikelen 4, 17 en 25 van de Afvalstoffenwet. In verband met de samenhang in de verwijdering van verschillende afvalcategorieën is gekozen voor een uitbreiding met de in hoofdstuk 3.0. genoemde stoffen, echter met uitzondering van enkele categorieën waarvoor een afzonderlijk plan is/wordt opgesteld.

Procedure

Op grond van artikel 7 van de Afvalstoffenwet dient het ter inzage leggen van een ontwerp-afvalstoffenplan te worden voorafgegaan door overleg tussen enerzijds de provincie en anderzijds de gemeenten, de regionaal inspecteur voor de milieuhygiëne en de ondernemingen die binnen de provincie op het gebied van de afvalverwerking werkzaam zijn. Dit vooroverleg is op basis van de "Contourennota tweede provinciaal afvalstoffenplan voor Noord-Holland" gevoerd. Met inachtneming van de resultaten van dit overleg is het ontwerp-afvalstoffenplan opgesteld dat - tegelijk met het Milieu-effectrapport voor het tweede afvalstoffenplan - in de periode september-oktober 1988 ter visie heeft gelegen. De tijdens de inspraak zowel mondeling als schriftelijk ingebrachte reacties zijn integraal en in samenvatting in de bijlagen opgenomen. In het op de ingekomen reacties gegeven commentaar is aangegeven of en zo ja op welke wijze, de betreffende reactie tot aanpassing van de plantekst heeft geleid.

Uitvoering

Het voorliggende, op de periode 1989-1994 betrekking hebbende plan bevat doelstellingen c.q. actiepunten welke in de loop der jaren tot uitvoering moeten worden gebracht. In een jaarlijks in samenspraak met de betrokkenen op te stellen werkprogramma zal steeds worden aangegeven door wie, op welke wijze en met behulp van welke middelen de realisering van die voornemens zal plaatshebben.

2. Bestuurlijk kader

Van belang voor het voeren van een afvalstoffenbeleid in de provincie Noord-Holland is dat de partners die bij het proces betrokken zijn inzien dat zij moeten samenwerken (partnership) en dat zij een gemeenschappelijke visie ontwikkelen op het bestuurlijk kader en de verdeling van de beslissingsruimte. Een dergelijke indeling is gewenst teneinde duidelijk te doen zijn bij wie op welke beslispunten de verantwoordelijkheden liggen.

De feitelijke afvalstoffenverwijdering vereist beslissingen van verschillend karakter. Er kan een onderscheid gemaakt worden in beslissingen van strategisch niveau, organisatorisch niveau en operationeel niveau.

- Strategische beslissingen geven de hoofdrichting aan van het afvalstoffenbeleid en bieden een kader voor de beslissingen op het organisatorische en het operationele niveau.
- Organisatorische beslissingen geven een uitwerking aan de strategie door aan te geven hoe de provinciale afvalverwerking wordt georganiseerd.
- Operationele beslissingen geven uitsluitel over de concrete verwerkingswijze, transportwijze en maatregelen die moeten worden getroffen om een goede uitvoering te bewerkstelligen.

Elk van deze beslissingen kent haar meest geëigende bestuurlijke niveau waarop zij moet worden genomen. In de begeleidingscommissie is overeenstemming verkregen over de wenselijkheid om in bestuurlijk samenspel de volgende verdeling van de beslissingsruimte aan te houden:

- De strategische beslissingen behoren door het provinciaal bestuur te worden genomen.
- Organisatorische beslissingen zijn een aangelegenheid van de gemeentelijke samenwerkingsverbanden en de grote gemeenten.
- De operationele beslissingen zijn primair een gemeentelijke aangelegenheid, waarbij afhankelijk van de situatie ook de samenwerkingsverbanden betrokken zijn.

De volgorde, waarin de onderscheiden beslissingen moeten worden genomen, is in dezen ook van belang. De organisatorische en operationele beslissingen kunnen pas genomen worden als er overeenstemming is over de strategische beslissingen. Dit neemt niet weg dat in verband met de nauwe samenhang die er nu eenmaal tussen de verschillende beslissingen bestaat, er geen strikte scheiding kan worden gehanteerd.

Het blijft een kwestie van bestuurlijk samenspel: van partnership, hetgeen moet inhouden dat beslissingen in samenspraak met de andere betrokkenen worden voorbereid. Aan eenmaal genomen beslissingen zullen de partners zich hebben te houden. Met andere woorden, geen vluchtgedrag.

Gelet op de bedoeling van het afvalstoffenplan, te weten het aangeven van de hoofdlijnen van het te voeren afvalstoffenbeleid, zullen in het vervolg alleen die onderwerpen aan de orde komen welke strategisch van aard zijn, te weten:

- . het gescheiden inzamelen van (groente-, fruit- en tuinafval);
- . de techniek van de afvalverwerking. Hierbij komen vragen aan de orde als
 - welk standpunt wordt er ingenomen ten aanzien van het buiten de provincie doen verwerken van Noordhollands afval?
 - welk verwerkingssysteem verdient de voorkeur?
 - welke aantallen verbrandings- en composteerinrichtingen zijn nodig?
- . de indeling van de provincie in samenwerkingsgebieden en de taak van elk van die bestuurlijke eenheden;
- . de financiën (waaronder mede worden verstaan de verevening van tarieven en fondsvorming);
- . het beheer van de afvalverwerking.

In hoofdstuk 3 wordt nader ingegaan op deze onderwerpen, waarbij steeds wordt aangegeven welke strategische beslissing genomen wordt. Hoofdstuk 4 omvat een uitwerking van de strategische beslissingen. Hoofdstuk 5 besteedt aandacht aan de handhaving. Ten slotte wordt in hoofdstuk 6 ingegaan op de milieuhygiënische consequenties van het afvalstoffenbeleid.

Ter uitvoering van het eerste en ten behoeve van het voorbereiden van het tweede provinciaal afvalstoffenplan functioneert in Noord-Holland de Overleggroep Provinciaal Afvalstoffenplan (OPA). In deze overleggroep zijn de - tien - huidige samenwerkingsgebieden alle ambtelijk vertegenwoordigd. Voorts maken vertegenwoordigers van de regionale inspectie voor de milieuhygiëne en ambtenaren van de provincie deel uit van dit overlegorgaan. Daarnaast hebben gedeputeerde staten - zoals in hoofdstuk 1 (inleiding) al is vermeld - in het kader van het Organisatie-onderzoek inzake de afvalverwijdering een begeleidingscommissie ingesteld, bestaande uit zowel bestuurders als ambtenaren van gemeenten, samenwerkingsgebieden en provincie.

Aldus heeft zowel op bestuurlijk als ambtelijk niveau overleg plaats over het te voeren afvalstoffenbeleid.

Naar het oordeel van de provincie dienen de beschreven overlegstructuren in de toekomst te blijven functioneren. In deze structuren dienen alle onderwerpen te worden besproken die verband houden met de afvalverwijdering in Noord-Holland, ongeacht tot welk besluitvormingsniveau zij behoren. Immers, eerst dan zijn alle partners (provincie, samenwerkingsgebieden en gemeenten) in de gelegenheid hierop in te spelen en kan tevens bewaking van de voortgang van de uitvoering van het plan plaatshebben.

Schematisch:

BESTUURSVORM

ACTOREN	TYPE BESLISSING	VOORTGANG
(P) S G	STRATEGISCH - GESCEIDEN INZAMELING - TECHNIEK/INSTALLATIES - SAMENWERKINGSVERBANDEN - FINANCIEN - BEHEER	TECHNISCH OVERLEG: OPA BESTUURLIJK OVERLEG: PERMANENT AFVALSTOFFENBERAAD
P (S) (G)	ORGANISATORISCHE VORMGEVING - TRANSPORT - OVERSLAG - SAMENWERKING - FINANCIEN - BEHEER	
P (S) (G)	OPERATIONEEL - INZAMELING - LOGISTIEK - DOELGROEPENKEUZE	

P = PROVINCIE

S = SAMENWERKINGSGEBIEDEN

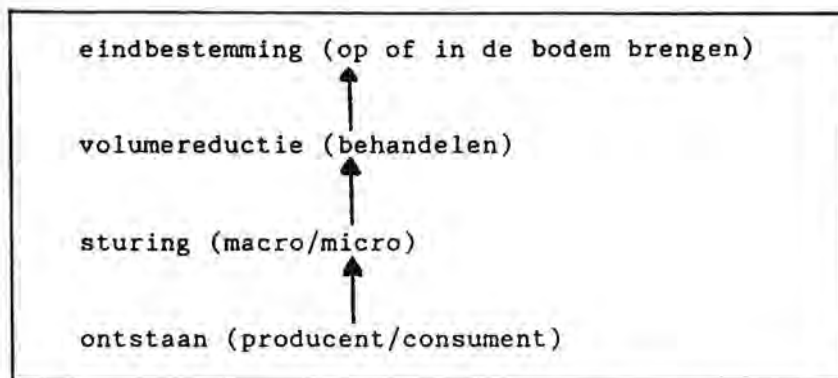
G = GEMEENTEN

OMCIRKELING = PRIMAIRE VERANTWOORDELIJKHEID

3. Uitgangspunten en strategische beslissingen

3.0. Algemeen

In het proces van de afvalverwijdering kunnen diverse stadia worden onderscheiden. Ten einde daarin een goed inzicht te verkrijgen dient onderstaand schema:

In het schema worden 4 fasen onderkend. Ten einde het verwijderingsproces te kunnen beheersen is het van belang de gehele afvalketen (ontstaan tot en met de eindbestemming) te bezien en wel voor elke afvalcategorie afzonderlijk. De afvalcategorieën zijn:

1. huishoudelijk afval
2. grof huisvuil
3. bedrijfsafval dat met (grof) huishoudelijk afval wordt verwerkt
4. klein chemisch afval
5. agrarisch afval
6. plantsoenafval
7. productie- en procesafval
8. ziekenhuisafval en proefdierafval
9. verbrandingsresten AVI's
10. veeg-, markt- en drijfafval
11. hoogovenslakken
12. verbrandingsresten kolengestookte installaties
13. afvalgips
14. shredderafval
15. verontreinigde grond
16. autowrakken
17. zuiveringsslib
18. baggerspecie
19. bouw- en sloopafval.

In het kader van een preventief verwijderingsbeleid hebben 'het voorkómen van het ontstaan van afval' en 'het bevorderen van hergebruik' een eerste prioriteit. De provincie heeft geen instrumenten - met uitzondering van de voorlichting - in handen om aan het voorkómen van het ontstaan van afval inhoud te geven, zulks in tegenstelling tot het rijk. Immers het is de rijksoverheid die door het geven van toepassing aan hoofdstuk 5 van de Afvalstoffenwet ("bescherming van het milieu door het beperken van de afvalstroom") en/of door het sluiten van overeenkomsten met bijvoorbeeld de verpakkingsindustrie een daadwerkelijke reductie van de hoeveelheid vrijkomend afval kan en naar het

oordeel van de provincie moet bevorderen. Een en ander neemt niet weg dat de provincie, maar ook de samenwerkingsverbanden en gemeenten door middel van voorlichting het voorkómen van het ontstaan alsook hergebruik van afval hebben te bevorderen.

De provincie hanteert in haar beleid de volgende in elkaars verlengde liggende uitgangspunten:

- a. het optimaliseren van hergebruik en
- b. het terugdringen van de hoeveelheid te verbranden en/of te storten afvalstoffen, waarbij de nadruk ligt op volumereductie.

Hergebruik van afval is geen doel op zichzelf maar wordt vooral ingegeven door het feit dat afvalstoffen niets anders zijn dan grondstoffen welke met een bepaald doel zijn aangewend en waarvan het noodzakelijk is deze zoveel mogelijk (opnieuw) toe te passen ter wille van een verminderde aantasting van natuur en milieu en ter besparing van energie en grondstoffen. De ter bevordering van hergebruik te ontwikkelen initiatieven hebben betrekking op het intensiveren van bestaande structuren (gescheiden inzamelen van glas, papier, textiel, klein chemisch afval) maar ook op het initiëren van nieuwe activiteiten (gescheiden inzamelen van bijvoorbeeld plastics).

Omdat vermeden moet worden dat de verschillende in het afval voorkomende componenten elkaar verontreinigen, dient hergebruik tot stand te komen langs de weg van het gescheiden inzamelen van afvalstoffen.

Wil het gescheiden inzamelen van afvalstoffen succesvol zijn, dan moet de introductie ervan goed worden voorbereid en begeleid. In dit verband wordt gepleit voor een gefaseerde en planmatige aanpak. Met andere woorden, zowel de aanbieders als de inzamelaars van afval moeten aan een nieuwe inzamelmethode kunnen wennen.

In de hoofdstukken 3.1. tot en met 3.5. wordt ten aanzien van huishoudelijk afval, grof huisvuil en met deze stoffen te verwerken bedrijfsafval (de stoffen waarvoor op grond van de Afvalstoffenwet een plan moet worden opgesteld) de "afvalketen" nader uitgewerkt.

In hoofdstuk 3.6. wordt vervolgens aangegeven welk beleid ten aanzien van de verwijdering van de onder 4 tot en met 15 genoemde afvalcategorieën wordt voorgestaan. Voor de onder 16 tot en met 19 genoemde categorieën is/wordt een afzonderlijk plan vastgesteld.

Hoeveelheden

Onderstaand overzicht geeft aan hoeveel huishoudelijke afvalstoffen, grof huisvuil en met dit afval te verwerken bedrijfsafval jaarlijks in Noord-Holland vrijkomen (cijfers hebben betrekking op 1987).

Huishoudelijk afval: 827.000 ton per jaar, bestaande uit:

- groente, fruit- en tuinafval	50 %
- papier, glas en kunststof	38 %
- metalen	3 %
- textiel	2,5%
- overig (waaronder klein chemisch afval	6,5%

Bedrijfsafval: 322.000 ton per jaar, bestaande uit:

- papier, karton	44 %
- hout	17 %
- kunststoffen	12 %
- overig organisch	21 %
- anorganisch (metalen, zand e.d.)	6 %

Grof huisvuil (koelkasten, bankstellen e.d.) : 87.500 ton per jaar.

In totaal kwam in 1987 derhalve 1.236.500 ton afval vrij bij de huishoudens en bedrijven. De verwachting bestaat dat de genoemde hoeveelheden in de toekomst verder zullen toenemen. De provincie Noord-Holland gaat daarbij voorlopig uit van een maximum- en een minimumscenario:

	1988	1989	1990	1991	1992	1993	enz.
maximumscenario	6%	4%	3%	3%	3%	3%	3%
minimumscenario	3%	2%	1%	1%	1%	1%	1%

3.1. Gescheiden inzamelen van GFT-afval

Voor gescheiden inzamelen komen in beginsel alle afvalcomponenten in aanmerking. Bij het bepalen van welke component apart zal worden ingezameld kan pragmatisch worden gehandeld. Daar waar zich kansen voordoen die leiden tot een aanzienlijke reductie van de afvalstroom, zal het eerst aangesloten moeten worden. Hierbij zou moeten worden overwogen dat:

1. het systeem moet leiden tot een substantiële reductie van de hoeveelheid te verbranden en/of te storten afval;
2. het systeem zich in de praktijk bewezen moet hebben en op grote schaal toepasbaar moet zijn;
3. het systeem financieel aanvaardbaar moet zijn;
4. bestaande, goed functionerende inzamelsystemen niet worden gefrustreerd.

ad 1:

In Noord-Holland komt jaarlijks 827.000 ton huishoudelijk afval vrij. Ongeveer de helft daarvan is GFT-afval. Van het bedrijfsafval (322.000 ton) dat jaarlijks vrijkomt is ongeveer 10% GFT-afval. In totaal ontstaat derhalve op jaarbasis circa 445.000 ton GFT-afval. Mits dit afval met een hoge mate van zuiverheid gescheiden wordt ingezameld kan het na bewerking dienen als compost.

ad 2:

In maart 1985 is in een proefwijk in de gemeente Purmerend een aanvang gemaakt met het apart ophalen van GFT-afval, zowel bij hoog- als bij laagbouwoningen. Daarbij is gebleken dat bij het gescheiden inzamelen van dit afval op een responspercentage van 68 gerekend mag worden hetgeen ertoe leidt dat het afval dat voor verwerking overblijft met circa 35 gewichtsprocenten wordt gereduceerd. In het verzorgingsgebied van het samenwerkingsorgaan West-Friesland wordt sinds 1 oktober 1987 bij circa 9.000 woonhuisaansluitingen het GFT-afval apart ingezameld. De resultaten wijzen uit dat in dit gebied het responspercentage hoger is: van het totaal aan huishoudelijk afval (exclusief grof huisvuil) is circa 46% in de vorm van GFT-afval gescheiden ingezameld. In Amsterdam lopen inmiddels drie projecten waarbij GFT-afval met goed resultaat gescheiden wordt ingezameld.

ad 3:

Het in de gehele provincie invoeren van een systeem ter gescheiden inzameling van GFT-afval staat of valt met de financiële haalbaarheid ervan. Door de provincie in samenspraak met vertegenwoordigers van de gemeenten/samenwerkingsgebieden opgestelde berekeningen wijzen uit dat bij het van de ene op de andere dag in de gehele provincie invoeren van zo'n inzamelsysteem de inzamelkosten gemiddeld met circa f 40,- per ton afval zullen toenemen. Bij gefaseerde invoering (bijvoorbeeld: in aanvang wordt slechts in een bepaalde wijk gescheiden ingezameld terwijl de daarmee gepaard gaande hogere kosten over de gehele gemeente worden gespreid) zal de kostenstijging langs de weg van de geleidelijkheid verlopen.

Echter, cruciaal voor het beperken van de meerkosten is de overschakeling op een andere wijze van inzamelen.

Invoering van het gescheiden inzamelen van GFT-afval wordt acceptabel geacht als de meerkosten ten aanzien van de verwijdering (inzamelen én verwerken) niet meer bedragen dan circa f 20,- per ton; een en ander wordt gerelateerd aan de situatie waarin nieuwe verbrandingscapaciteit is gerealiseerd).

Ten einde inzicht te verkrijgen in de haalbaarheid (zowel in maatschappelijk als in bedrijfseconomisch opzicht) van het overschakelen op een andere, milieuhygiënisch meer effectieve wijze van inzamelen, worden sinds 1 oktober 1987 in West-Friesland drie inzamelmodellen met elkaar vergeleken. Hieruit is gebleken, dat - met inachtneming van de kosten van het doen van investeringen voor aanschaf van nieuwe inzamelmiddelen - de inzamelkosten nauwelijks toenemen indien de inzameling geschiedt volgens het systeem waarbij om de 14 dagen het GFT-afval én de restfractie gescheiden met een twee-compartmentenwagen gelijktijdig worden ingezameld. Wanneer het GFT-afval wekelijks en de restfractie om de 14 dagen wordt ingezameld, nemen de inzamelkosten met circa f 25,- per ton toe. Met inachtneming van de kosten van het composteren van het GFT-afval (circa f 55,- per ton, zie hierna in hoofdstuk 3) liggen de (meer-)kosten van het gescheiden inzamelen en vervolgens composteren van GFT-afval en het verbranden van de restfractie duidelijk onder de als maximum gestelde grens van een toename van f 20,- per ton tenzij de kosten van het verbranden van afval lager zijn dan circa f 95,- per ton. Als referentiepunt is hierbij genomen het wekelijks integraal inzamelen met 240 liter minicontainers.

Het is gebleken, dat bij geen der beproefde wijzen van gescheiden inzamelen van GFT-afval er sprake is van een significante afwijking van in andere varianten voorkomende klachten. Bovendien is de kwaliteit van de gescheiden ingezamelde GFT-fractie in elk van de alternatieven gelijkwaardig gebleken. Voorts is van belang, dat de Directeur Afvalstoffen van het Directoraat-Generaal Milieubeheer in een brief d.d. 6 juli 1988 aan de regionale inspecteurs voor de milieuhygiëne liet weten geen bezwaar te hebben tegen een tweewekelijkse inzameling.

Los van deze gegevens kan echter al wel worden gesteld dat in een aantal gemeenten/samenwerkingsgebieden plannen bestaan c.q. de bereidheid bestaat het gescheiden inzamelen van GFT-afval in te voeren, ook als de inzamelkosten enigszins zullen toenemen (SOW, Zuid-Kennemerland, Amsterdam, Purmerend, Akersloot, Schoorl, Alkmaar).

ad 4:

Met het gescheiden inzamelen van GFT-afval wordt geen inbreuk gemaakt op bestaande structuren, waarbij glas, papier, textiel en klein chemisch afval apart worden ingezameld. Dit neemt niet weg dat uitbreiding van dergelijke inzamelmethoden en een intensievere voorlichting van groot belang blijven. Het verrichten van onderzoek is dan ook gewenst.

Vorenstaande leidt tot het nemen van de volgende strategische beslissing:

1. Het - binnen financiële randvoorwaarden - tussen 1989 en 1994 in Noord-Holland gefaseerd invoeren van het gescheiden inzamelen van GFT-afval, afkomstig uit huishoudens en bedrijven (kantoren, winkels en diensten) welk afval vervolgens wordt verwerkt tot compost die van een zodanige kwaliteit is dat zij kan worden afgezet. Daarbij wordt als doelstelling aangehouden dat per 1993 jaarlijks circa 300.000 ton GFT-afval gescheiden wordt ingezameld.

3.2. Techniek van de afvalverwerking

Binnen het in hoofdstuk 2 geformuleerde kader wordt in deze paragraaf aangegeven op welke wijze de ingezamelde afvalstoffen zullen worden verwerkt. Voor een goed begrip: onder verwerking wordt verstaan het verrichten van alle activiteiten met afvalstoffen met uitzondering van de inzameling.

Verwerking binnen en buiten Noord-Holland

Niet alleen over de wijze van afvalverwerking maar ook over de te realiseren verwerkingscapaciteit dient duidelijkheid te worden gegeven. In verband hiermee is het van belang te weten of ook in de toekomst Noordhollands afval ter verwerking zal kunnen worden afgevoerd naar buiten Noord Holland gelegen inrichtingen (AVR, VAM).

Hieromtrent is de provincie van oordeel dat afvalstoffen in beginsel verwerkt moeten worden in de regio c.q. provincie waarin zij vrijkomen en in dat beginsel past niet het exporteren van afvalstoffen. Dit geldt met name voor een op relatief grote afstand liggende provincie als Drenthe, waarbinnen het VAM-bedrijf te Wijster is gelegen.

Het spreekt vanzelf dat ten aanzien van de import van afvalstoffen in Noord-Holland een gelijkluidend standpunt wordt ingenomen.

Vanuit een viertal gebieden worden op dit moment huishoudelijke afvalstoffen c.a. afgevoerd naar de Afvalverwerking Rijnmond (AVR), te weten SOW, Edam-Volendam, de Meerlanden en - via het overlaadstation Lage Weide te Utrecht - 's-Graveland. De export vanuit SOW, Edam-Volendam en de Meerlanden zal tot het verleden behoren zodra de in het Westelijk Havengebied van Amsterdam geplande verwerkingscapaciteit operationeel is (1 januari 1993). De afvoer van het 's-Gravelandse afval loopt in 1999 ten einde, waarna verwerking binnen Noord-Holland moet plaatshebben.

Huishoudelijke afvalstoffen c.a. die vrijkomen in de Kop van Noord-Holland, Zuid-Kennemerland en Gooi en Vechtstreek (m.u.v. 's-Graveland doch inclusief de Utrechtse gemeenten Eemnes, Loenen, Nigtevecht en Loosdrecht) worden verwerkt bij het bedrijf van de N.V. VAM te Wijster (Drenthe). De tussen de verschillende gebieden en de VAM bestaande contracten duren respectievelijk tot medio 1991, medio 1994 en 2001. Met hun ambtgenoten van Drenthe hebben Gedeputeerde Staten van Noord-Holland voortdurend op het standpunt gestaan dat zodra zich daartoe de mogelijkheid voordoet, de export van Noordhollands afval naar Drenthe moet

worden gestaakt. Uit hieromtrent gevoerd bestuurlijk overleg tussen de provincies Drenthe en Noord-Holland is gebleken dat beide provincies nog immer op dit standpunt staan met dien verstande dat ter realisering van de plannen van de VAM om te komen tot een nieuwe verwerkingstechniek het niet uitgesloten moet worden geacht dat Gooi en Vechtstreek nog tot 2006 naar de VAM blijft afvoeren. Vorenstaande, alsmede de op rijksniveau levende opvatting dat het VAM-bedrijf te Wijster in de toekomst moet dienen als verwerkingsinrichting voor de in de noordelijke provincies vrijkomende afvalstoffen, leidt voor Noord-Holland tot de volgende strategische beslissing:

2. Na beëindiging van de bestaande vuilafvoercontracten tussen enerzijds VAM en anderzijds Den Helder, Zuid-Kennemerland en Hilversum zal de export van huishoudelijk afval vanuit Noord-Holland naar Drenthe in beginsel niet meer plaatshebben.

Te kiezen verwerkingssysteem

Naast het uitgangspunt "het optimaliseren van hergebruik" hanteert de provincie in haar beleid het uitgangspunt "het terugdringen van de hoeveelheid te verbranden en/of te storten afvalstoffen waarbij de nadruk ligt op volumereductie".

Na gescheiden inzameling van GFT-afval (circa 300.000 ton) resteert in 1993 voor verwerking 1.1 mln. à 1.3 mln. ton afval, afkomstig uit huishoudens en bedrijven. Daarbij is aangenomen dat 20% van het grof huisvuil wordt hergebruikt.

Teneinde tot een zo groot mogelijke volumereductie te komen is overwogen dit afval te scheiden in een brandbare fractie en een te composteren fractie. Echter, door de provincie in samenspraak met de samenwerkingsgebieden opgestelde berekeningen hebben uitgewezen dat het aan de verwerking toevoegen van voorscheiding de totale verwijderingskosten zal doen toenemen met circa f 10,- per ton. Bovendien zou de kwaliteit van de op deze wijze te winnen 'compost' van dien aard zijn dat het product niet kan worden afgezet maar gestort moet worden, met alle ruimtelijke consequenties van dien.

Bovendien is inmiddels bij de verbrandingsinstallatie te Amsterdam-Noord gebleken dat een dergelijk scheidingssysteem niet of nauwelijks leidt tot volumereductie terwijl de arbeidsomstandigheden binnen de scheidingsfabriek als onaantrekkelijk moeten worden gekenschetst. Voorts moet worden opgemerkt dat met het drogen van de zeefdoorval meer energie gemoeid is dan bij de verbranding ervan vervolgens vrijkomt. Conclusie moet derhalve zijn dat geen redenen van milieuhygiënische aard zijn aan te voeren om tot voorscheiding van de restfractie over te gaan. Dit neemt niet weg dat voor het opvangen van pieken in de aanvoer van afvalstoffen de voorscheiding van dienst kan zijn.

De bij de verbranding vrijkomende reststoffen moeten worden hergebruikt (te denken valt daarbij aan het toepassen van slakken in weg- en waterbouwkundige werken en het gebruik van vliegashoudstof in de asfaltindustrie). Alleen als onvoldoende hergebruiksmogelijkheden voorhanden zijn kunnen de reststoffen worden verwerkt op gecontroleerde stortplaatsen.

Benodigde verbrandingscapaciteit

Rekening houdend met de in hoofdstuk 3.0 aangenomen groei van het afvalaanbod alsook met andere afvalstoffen welke verbrand zullen moeten worden (brandbaar bouw- en sloofafval bijvoorbeeld) zal naar verwachting de totale Noordhollandse verbrandingscapaciteit circa 1.1 mln. à 1.3 mln. ton/jaar moeten bedragen.

Uit in overleg met de besturen van de verbrandingsinstallaties te Alkmaar, Zaanstad en Amsterdam door de provincie verricht onderzoek (februari 1986) is gebleken, dat het uit financiële overwegingen aanbeveling verdient de verwerking van afval te concentreren in één of twee AVI's.

Vervolgens is uit de door het Ministerie van VROM uitgebrachte 'Houtskoolschetsen' gebleken dat het optimum van een AVI begint bij een verbrandingscapaciteit van ongeveer 400.000 ton afval per jaar (op basis van integraal ingezameld afval). Bij de bepaling van het aantal AVI's spelen voorts mee de transportafstanden waarbij in de Noordhollandse situatie het Noordzeekanaal met de daaraan verbonden (tol-)tunnelproblematiek in beschouwing moet worden genomen.

In het kader van het (in hoofdstuk 1 bedoelde) Organisatie-onderzoek inzake de afvalverwijdering is dan ook gebleken dat voorkeur bestaat voor de keuze van 2 AVI's. Een dergelijke keuze verdraagt zich uitstekend met het rijksbeleid ter zake, te weten het realiseren van een zo groot mogelijke volumereductie. Bovendien leidt een keuze voor 2 AVI's onder meer tot een zekere mate van risicospreiding, zowel ten aanzien van de realiseringsmogelijkheden als ten aanzien van het opvangen van calamiteiten.

De nieuw te realiseren verbrandingscapaciteit zal moeten zijn voorzien van een systeem van rookgasreiniging die voldoet aan de emissiegrenswaarden volgens TA-luft (Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft; 27 februari 1986).

Alleen de brandbare afvalstoffen die niet kunnen worden hergebruikt komen voor verbranding in aanmerking. Met inachtneming van activiteiten die blijkens de thans bij de provincie in behandeling zijnde vergunningaanvraag ex Afvalstoffenwet door ICOPOWER in Amsterdam (zullen) worden verricht (het scheiden van herbruikbare componenten alsmede het bereiden van RDF uit 80.000 ton Noordhollands artikel 25-afval), zal het verbranden van afvalstoffen moeten plaatshebben binnen de bestaande c.q. te realiseren verbrandingsinstallaties. Daarbij wordt een uitzondering gemaakt voor het op regionale brandplaatsen verbranden van o.m. iepziek hout, in verband met besmettingsgevaar.

Op grond van het vorenstaande wordt de volgende strategische beslissing genomen:

3. Het verbranden van afvalstoffen zal plaatshebben in twee op te richten verbrandingsinstallaties, waarvan elk gedimensioneerd zal zijn op een capaciteit van minimaal 400.000 ton per jaar (integraal ingezameld afval).

Composteren

Het tussen 1988 en 1993 gefaseerd invoeren van het gescheiden inzamelen van GFT-afval zal er toe leiden dat in de eindsituatie (1993) jaarlijks circa 300.000 ton GFT-afval gecomposteerd moet worden. Het proces voltrekt zich in regionale composteerinrichtingen. Daarbij is het toepassen van verschillende systemen denkbaar, hetgeen echter wel gevolgen heeft voor het aantal composteerinrichtingen dat op termijn beschikbaar moet zijn. Immers, het ligt voor de hand dat de capaciteit van een dergelijke inrichting - en daarmee de benodigde aanvoer - in hoge mate afhangt van het systeem dat gehanteerd zal worden.

Net als bij verbranden zal een dergelijk systeem tegen aanvaardbare kosten moeten functioneren (doelmatigheid) hetgeen betekent dat een minimum schaalgrootte in acht genomen moet worden. Op basis van door het Samenwerkingsorgaan Westfriesland en Purmerend geleverde gegevens kan worden gesteld dat bij door deze instanties gekozen aannames ten aanzien van de

composteringstechniek en de te realiseren capaciteit de verwerkingskosten circa f 55,- per ton zullen bedragen. Een combinatie met andere verwerkingsactiviteiten (storten, overslag) ligt om doelmatigheidsredenen voor de hand.

Het composteringsproces zal moeten voldoen aan milieuhygiënische eisen ten aanzien van onder meer de geuremissie. De volgende strategische beslissing wordt genomen:

4. Het composteren van GFT-afval geschiedt in regionale composteerinrichtingen met een capaciteit die doelmatig en milieuhygiënisch composteren mogelijk maakt.

Storten

Behalve het composteren en het verbranden van afvalstoffen zullen ook stoffen gestort moeten worden. Het betreft dan voornamelijk andere dan huishoudelijke afvalstoffen c.a. omdat huisvuil vooral wordt hergebruikt of verbrand. Dit neemt niet weg dat bij het verbranden van afvalstoffen reststoffen zullen vrijkomen die - tenzij zij kunnen worden hergebruikt - zullen moeten worden gestort.

Gedurende de tweede planperiode is in het gebied ten noorden van het Noordzeekanaal voldoende stortcapaciteit beschikbaar. Voor het zuidelijk deel van de provincie wordt onderzoek verricht waar, als opvolgers van de stortplaatsen te Velsen en Naarden (Hollandse Brug), nieuwe stortcapaciteit kan worden gerealiseerd. Strategische beslissing:

5. Alleen de afvalstoffen - waaronder mede worden verstaan de reststoffen die bij de verbranding van afval vrijkomen - die niet kunnen worden hergebruikt en evenmin voor verbranding in aanmerking komen, kunnen worden gestort.

Calamiteiten

Het storten van huishoudelijke afvalstoffen behoort in Noord-Holland tot het verleden. In calamiteuze situaties (b.v. het door een onverwachte oorzaak gedurende lange tijd - gedeeltelijk - buiten gebruik zijn van een verbrandingsinrichting) zullen daarom de beheerders van de AVI's in samenspraak met de provincie moeten nagaan of buiten Noord-Holland geschikte alternatieven voorhanden zijn. Mocht dat niet of in onvoldoende mate het geval zijn, dan zullen de afvalstoffen, waarvoor geen verbrandingscapaciteit aanwezig is, gestort moeten worden. Binnen Noord-Holland is daarvoor thans geen stortplaats beschikbaar. Een bestaande stortplaats als zodanig 'aanwijzen' vindt de provincie niet aanvaardbaar omdat bij de ingebruikneming van die inrichtingen de toezegging is gedaan dat zij niet zullen dienen als deponie voor huishoudelijk afval.

Vorenstaande betekent, dat - voor het geval het storten van huishoudelijk afval onontkoombaar is - in de provincie Noord-Holland, dan wel in een van de andere randstadprovincies een locatie moet worden gevonden waar in geval van een calamiteit huisvuil tijdelijk kan worden geborgen. Met de provincies Zuid-Holland en Utrecht wordt ter zake reeds overleg gevoerd.

In interprovinciaal verband wordt thans de mogelijkheid uitgewerkt om - vooruitlopend op het beschikbaar zijn van een noodstortplaats - in geval van calamiteiten huishoudelijk afval in een of meer andere provincies te doen verwerken waarbij de exporterende provincie zich verplicht dezelfde hoeveelheid afval terug te nemen. Wanneer binnen deze constructie in Noord-Holland afval

gestort moet worden zal dit afval moeten betreffen als bedoeld in de artikelen 17 en/of 25 van de Afvalstoffenwet.

6. In calamiteuze situaties zullen de huishoudelijke afvalstoffen c.a. zo mogelijk buiten Noord-Holland verbrand worden. Voor het geval het storten van dit afval onontkoombaar is, zal in overleg met de andere randstad-provincies worden nagegaan waar een calamiteitenstortplaats kan worden gesitueerd.

3.3. Samenwerkingsverbanden

Ten aanzien van de gemeentelijke samenwerking inzake de afvalstoffeninzameling en -verwerking zijn er twee wetten die zich over regio-indeling voor gemeentelijke samenwerking uitspreken. Gedoeld wordt hier op de Wet gemeenschappelijke regelingen (WGR) en de Afvalstoffenwet (AW). Met inachtneming van de beide wetten moet tot een goed werkbare constructie worden gekomen.

Bij de afvalverwijdering zijn twee hoofdprocessen te onderscheiden, te weten de inzameling (incl. de overslag) en de verwerking (composteren, verbranden en storten). Gegeven de schaalgrootte waarop de inzameling van de afvalstoffen moet geschieden is een relatief fijnmazige indeling in samenwerkingsgebieden een indeling die serieuze overweging verdient.

Deze gebiedsindeling ook hanteren voor de verwerking van de afvalstoffen in de provincie zou door de te kleine schaal niet efficiënt zijn en dus tot hoge verwerkingskosten leiden, met name ten aanzien van de verbranding.

Om een optimum te kunnen vinden wil het provinciaal bestuur een gebiedsindeling hanteren die is opgebouwd uit twee lagen: een indeling die is bedoeld voor de samenwerking op het gebied van de afvalverbranding en een indeling in subregio's die is gericht op de samenwerking met betrekking tot activiteiten als bulktransport en composteren.

Als kristallisatiepunten voor de indeling ten aanzien van de verwerking dienen de twee AVI's. Dit komt er op neer dat een gebied Noord zich formeert rond de afvalverbrandingsinstallatie te Alkmaar/Zaanstad en dat een gebied Zuid rond de afvalverbrandingsinstallatie in het Westelijk Havengebied van Amsterdam (AVI-West) is gelegen. Waar de grens tussen de gebieden Noord en Zuid wordt getrokken wordt aangegeven in hoofdstuk 4 van dit plan. Randvoorwaarde is wel, dat zowel het noorden als het zuiden van de provincie een zodanig groot gebied moeten omvatten dat elk van de beide te realiseren AVI's over een minimumaanvoer van circa 400.000 ton verbrandbare afvalstoffen zal kunnen beschikken.

Voor de andere activiteiten (overslag, composteren en, in gevallen waarin gemeenten bepaalde taken hebben overgedragen: ook taken als het inzamelen van afvalstoffen en het heffen van reinigingsrechten) zijn subregio's binnen deze twee hoofdgebieden Noord en Zuid voorzien.

Hiervoor wordt zo dicht mogelijk aangesloten op de gebiedsindeling die in het kader van de WGR is vastgesteld.

Vorenstaande leidt tot de volgende strategische keuze:

7. Er zullen twee bovenregionale gebieden zijn ten behoeve van de samenwerking inzake de afvalverbranding die worden geformeerd rond de lokaties van de AVI Alkmaar/Zaanstad en de AVI in het Westelijk Havengebied van Amsterdam. Binnen deze twee gebieden worden subregio's ten behoeve van het verrichten van activiteiten als overslag, bulktransport en composteren vastgesteld, waarvoor zo veel mogelijk de WGR-indeling wordt aangehouden.

3.4. Financiën

Ten aanzien van de financiën kunnen verschillende beslissingen worden onderscheiden die door de provincie, de samenwerkingsgebieden of de gemeenten zullen worden genomen. In het kader van de vaststelling van het tweede afvalstoffenplan komen de volgende strategische beslispunten van financiële aard aan de orde.

Instellen van een milieu-innovatiefonds

Afvalverwijdering is een proces waarin zich geregeld nieuwe ontwikkelingen voordoen. Deze ontwikkelingen kunnen zich zowel op het gebied van de inzameling als van de verwerking manifesteren. Om op dergelijke nieuwe ontwikkelingen te kunnen inspelen en om onderzoek te kunnen doen, zijn financiële middelen onontbeerlijk. Het is niet meer dan redelijk dat deze middelen worden verschaft door hen die afval ter verwerking aanbieden. Uitwerking van deze gedachte heeft geleid tot het voorstel om van de bij de verwerkingsinrichtingen te betalen verwerkingstarieven een bedrag per ton afval te reserveren, welke middelen vervolgens worden gestort in een zo te noemen 'Milieu-Innovatie-Fonds', zulks teneinde onderzoek te kunnen verrichten en op nieuwe ontwikkelingen in te kunnen spelen.

De aanwending van de verkregen middelen is een gemeenschappelijke taak van de betrokkenen. Strategische beslissing:

8. Er wordt een Milieu-Innovatie-Fonds gevormd. De aanwending van de verkregen middelen is een gemeenschappelijke aangelegenheid van de bij de afvalverwijdering betrokkenen. Besluitvorming zal derhalve plaatshebben in het Permanent Afvalstoffen Beraad.

Levensduur verbrandingsinrichtingen

Met het gegeven dat zich in de afvalverwijdering geregeld nieuwe ontwikkelingen voordoen dient rekening gehouden te worden bij het kiezen van de termijnen waarvoor nieuw te installeren verwerkingstechnieken operationeel zullen zijn. Daarmee wordt bereikt dat, naarmate er nieuwe (lees: milieuvriendelijker) en praktisch toepasbare systemen beschikbaar komen, de technische verwerkingsinstallaties zich daaraan aanpassen (flexibiliteit). In verband hiermee wordt - in overleg met de installatiebeheerders - gekozen voor een levensduur van een AVI welke met deze flexibiliteit rekening houdt. De strategische beslissing luidt derhalve:

9. De exploitatie van nieuw te realiseren verbrandingsinrichtingen geschiedt zodanig dat flexibel op nieuwe - milieuvriendelijker - technieken kan worden ingespeeld.

Verevening van verwerkingstarieven

Voor alle duidelijkheid zij vermeld dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verwerkingstarieven (het betalen van een som geld voor het laten storten e.d. van afval) en verwijderingstarieven (het op grond van artikel 62 Afvalstoffenwet door de gemeenteraad instellen van een heffing ter bestrijding van de kosten van het inzamelen én verwerken van afval). Deze paragraaf heeft alleen betrekking op de verwerking en treedt derhalve niet in de bevoegdheid van de gemeenteraad met betrekking tot de hoogte van de aan de burgers op te leggen heffing.

Ter verwerking van de in Noord-Holland vrijkomende afvalstoffen worden verschillende technieken toegepast, ieder met haar eigen prijs. Echter, omdat

verschillen in verwerkingstarieven er toe kunnen leiden dat afvalstoffen die een bepaalde verwerkingstechniek moeten ondergaan, hun weg gaan zoeken naar een (andere) voorziening die financieel het meest aantrekkelijk is, zullen 'duurdere' inrichtingen met onderbezetting kunnen worden geconfronteerd. In verband hiermee wordt gestreefd naar het bereiken van een situatie waarin één verwerkingstarief wordt gehanteerd.

Dit op korte termijn bereiken is niet eenvoudig, reden waarom deze verevening alleen in fasen tot stand zal kunnen komen.

Bij deze fasering kan een onderscheid worden gemaakt tussen de per verwerkingstechniek (storten, verbranden en composteren) te berekenen tarieven alsook tussen verschillende samenwerkingsgebieden en/of regio's. Met het uiteindelijke doel om voor het gehele provinciale grondgebied tot verevening te komen luidt de strategische beslissing:

10. In elk van de twee te vormen bovenregionale gebieden wordt per verwerkingsmethode gestreefd naar het realiseren van één uniform verwerkingstarief.

3.5. Het beheer van de afvalverwerking

In het kader van het Organisatie-onderzoek inzake de afvalverwijdering hebben de gemeenten en de samenwerkingsgebieden de volgende vraag voorgelegd gekregen: "Hoe ziet u de beheersvorm van de afvalverwerking; is dit een aangelegenheid van de samenwerkende gemeenten of ziet u in deze beheersvorm een (bepaalde) taak weggelegd voor de provincie?".

Bij lezing van de ontvangen reacties blijkt dat de opvattingen over de te kiezen beheersvorm sterk uiteen lopen. Zo zijn er gemeenten van oordeel dat de provincie geen enkele bemoeienis met de afvalverwerking behoort te hebben terwijl andere menen dat er wel degelijk plaats is voor provinciale betrokkenheid. Daarbij wordt onder meer gedoeld op de relatie tussen de producent en de afnemer (het Provinciaal Electriciteitsbedrijf Noord-Holland) van de bij de verbranding van afvalstoffen vrijkomende energie. Voorts is het een gegeven dat de provincie een aantal regionale stortplaatsen beheert.

Alvorens ten aanzien van het beheer definitieve beslissingen te nemen zal meer inzicht moeten zijn verkregen in de aan dit vraagstuk verbonden aspecten. Daarbij zal aan een aantal randvoorwaarden moeten worden voldaan. Zo zullen er garanties moeten zijn ten aanzien van de aanvoer van afvalstoffen en de continuïteit van de verwerking, moet het beheer op een efficiënte wijze plaatshebben, zal consensus vereist zijn over de mate van zeggenschap door de aanbieders van het afval en moet de constructie uit financieel oogpunt aantrekkelijk zijn (BTW-problematiek). De provincie zal zich, voor wat haar betrokkenheid betreft, afwachtend opstellen.

Met andere woorden, zij beschouwt het beheer van de verwerkingsinrichtingen als een organisatorisch vraagstuk (zie bestuurlijk kader) doch zij is bereid om, wanneer daarom wordt verzocht, het beheer ter hand te nemen.

Binnen korte termijn zullen initiatieven moeten worden genomen om te komen tot de realisering van de tweede (naast de AVI-West) verbrandingsinstallatie voor Noord-Holland. Naar het oordeel van de provincie dienen de huidige installatiebeheerders (het Intercommunaal Lichaam Vuilverbranding Alkmaar e.o. en de in oprichting zijnde gemeenschappelijke regeling AVI-Zaanstad) daartoe het voortouw nemen. Zij zullen echter in een zeer vroeg stadium van de

besluitvorming de andere betrokken overheden bij het proces moeten betrekken zulks ter verkrijging van een breed draagvlak. Wat de plaatsbepaling van de tweede AVI betreft kan daarbij gebruik worden gemaakt van het in februari 1986 verschenen onderzoeksrapport inzake de in de toenmalige (op grond van PAP-1) aangewezen samenwerkingsgebieden 1 tot en met 5 te realiseren verwerkingscapaciteit.

Een en ander leidt tot de volgende strategische keuze:

11. Het beheer van de afvalverwerking is een organisatorisch vraagstuk. De beheerders van de AVI's te Alkmaar en Zaanstad gaan in overleg met de provincie en andere betrokken overheden na waar en wanneer de tweede AVI tot stand wordt gebracht.

3.6. Overige afvalstoffen

Voor de overige in 3.0. genoemde afvalstoffen gelden dezelfde uitgangspunten als voor huishoudelijk afval: "optimaliseren van hergebruik en terugdringen van de hoeveelheid te verbranden en/of te storten afvalstoffen, waarbij de nadruk ligt op volumereductie".

Een en ander resulteert in een beleid dat gekenmerkt wordt door twee sporen: voorkomen van het ontstaan (preventie) en sturing naar een passende bestemming. Preventie wordt nagestreefd door bedrijfstaksgewijze voorlichting en introductie van een afvalstoffenboekhouding. Sturing vindt op micro- en macroniveau plaats. Sturing op macroniveau gaat uit van een gewenste volgorde: preventie, hergebruik, verbranden, storten. Dit kan worden bereikt door aan de vergunning voor verwerkingsinrichtingen voorschriften te verbinden die het verwerken van bepaalde afvalstoffen verbieden.

Deze eisen hebben hun doorwerking in de eerdere schakels in de verwijdering. Met het oog daarop wordt nu van provinciewege een registratiesysteem voor afvalstoffen ontwikkeld, waardoor de producent van afval via de transporteur met de eisen van de verwerkingsinrichtingen wordt geconfronteerd. Op deze wijze kan ook de microsturing (van individuele producent naar verwerking) gerealiseerd worden.

Uitwerking van deze aanpak zal zowel in aparte plannen (slib, bagger, bouw- en sloopafval, autowrakken) als in hoofdstuk 4 z'n beslag krijgen. Strategische beslissing:

12. Aan de hand van een nader uit te werken instrumentarium dient het afvalverwijderingsproces zich te voltrekken in de volgorde: preventie, hergebruik, verbranden en storten.

4. Uitwerking van de strategische beslissingen

4.0. Inleiding

Zoals in hoofdstuk 2 (bestuurlijk kader) is aangegeven dienen de strategische beslissingen over het te voeren afvalstoffenbeleid te worden genomen door de provincie doch in samenspraak met de gemeenten en samenwerkingsgebieden (partnership). Bij het geven van een uitwerking aan deze beslissingen zijn in eerste aanleg de samenwerkingsgebieden en de gemeenten aan zet. Het onderhavige hoofdstuk is mede tot stand gekomen op basis van door de Overleggroep Provinciaal Afvalstoffenplan uitgebrachte rapportages over elk van de in de paragrafen 3.1. tot en met 3.6. beschreven onderwerpen.

4.1. Gescheiden inzamelen van GFT-afval

1. Het - binnen financiële randvoorwaarden - tussen 1989 en 1994 in Noord-Holland gefaseerd invoeren van het gescheiden inzamelen van GFT-afval, afkomstig uit huishoudens en bedrijven (kantoren, winkels en diensten) welk afval vervolgens wordt verwerkt tot compost die van een zodanige kwaliteit is dat zij kan worden afgezet. Daarbij wordt als doelstelling aangehouden dat per 1993 jaarlijks circa 300.000 ton GFT-afval gescheiden wordt ingezameld.

In het belang van het welslagen van het gescheiden inzamelen van GFT-afval dient aan een aantal randvoorwaarden te worden voldaan, te weten:

- het operationeel zijn van composteerinrichtingen (zie hoofdstuk 4.2.);
- financiële aanvaardbaarheid. In hoofdstuk 3.1 is reeds aangegeven dat het gescheiden inzamelen van GFT-afval en de restfractie niet of nauwelijks tot kostenverhoging behoeft te leiden;
- planmatige aanpak. Op grond van inmiddels opgedane ervaring (Purmerend, SOW, Amsterdam) wordt aangenomen dat het maximum aantal nieuw te realiseren aansluitingen circa 20.000 per invoeringsproject bedraagt. Voor een planmatige aanpak is voorts nodig dat afstemming plaatsheeft tussen gemeenten, samenwerkingsgebieden, beheerders van de verwerkingsinrichtingen en de provincie waarbij de rol van laatstgenoemde vooral op het coördinerende vlak ligt. Een en ander zal moeten leiden tot een jaarlijks op te stellen invoeringsprogramma (voortschrijdende planning);
- heldere taakverdeling, waarbij het inzamelen en vervolgens composteren van het GFT-afval een zaak is van de gemeenten c.q. de samenwerkingsgebieden terwijl de provincie zorg draagt voor de coördinatie en het beschikbaarstellen van voorlichtingsmateriaal en een draaiboek zoals die thans worden ontwikkeld.

In de komende planperiode zullen forse inspanningen geleverd moeten worden om de ten aanzien van GFT-afval geformuleerde doelstellingen te halen. Dit laat echter onverlet dat onderzocht moet worden op welke wijze het hergebruik van andere afvalstromen dan GFT-afval kan worden bevorderd. Om welke stromen het gaat dient te worden aangegeven door het Permanent Afvalstoffen Beraad (zie strategische beslissing 8) doch in eerste instantie valt te denken aan (de intensivering van) de gescheiden inzameling van papier, glas en kunststoffen.

4.2. Techniek van de afvalverwerking

2. Na beëindiging van de bestaande vuilafvoercontracten tussen enerzijds VAM en anderzijds Den Helder, Zuid-Kennemerland en Hilversum zal de export van huishoudelijk afval vanuit Noord-Holland naar Drenthe in beginsel niet meer plaatshebben.

Ter overbrugging van de periode welke eindigt op het moment waarop binnen Noord-Holland additionele verbrandingscapaciteit beschikbaar is (1 januari 1993: AVI-West), dient een aantal voorzieningen te worden getroffen ter verwerking van in bepaalde gebieden vrijkomende afvalstoffen. Het gaat daarbij om de volgende gebieden.

Texel

Alle op het eiland Texel vrijkomende afvalstoffen ex artikelen 4, 17 en 25 van de Afvalstoffenwet worden gestort op de stortplaats 't Horntje. Omdat die stortplaats vrijwel vol is zal dit afval binnen afzienbare tijd elders verwerkt moeten worden. Het gemeentebestuur van Texel is voornemens plannen uit te doen voeren met betrekking tot het gescheiden inzamelen en vervolgens composteren van GFT-afval. Of het composteren van het GFT-afval op het eiland zal plaatshebben hangt af van de financiële haalbaarheid. Een en ander neemt niet weg dat vooruitlopend op het effectueren van deze plannen, het huishoudelijk afval ex artikel 4 der Afvalstoffenwet (ca. 5000 ton per jaar) zo mogelijk binnen Noord-Holland verbrand zal moeten worden. Totdat nieuwe verbrandingscapaciteit beschikbaar is zal het overige afval verwerkt worden op de stortplaats te Wieringermeer.

Kop van Noord-Holland en Gewest Zuid-Kennemerland

De gemeenten Anna Paulowna, Barsingerhorn, Callantsoog, Den Helder, Schagen, Sint Maarten, Wieringen en Zijpe voeren het in hun gemeenten vrijkomend afval af naar het verwerkingsbedrijf van de N.V. Vuilafvoermaatschappij (VAM) te Wijster. De aan deze afvoer ten grondslag liggende overeenkomst tussen de VAM en Den Helder loopt af op 3 juni 1991. Op dat moment is binnen Noord-Holland geen verbrandingscapaciteit beschikbaar.

De overeenkomst VAM Zuid-Kennemerland loopt af op 15 juni 1994.

Zuid-Kennemerland zal het brandbare afval dan afvoeren naar de in het Westelijk Havengebied nieuw te bouwen AVI-West.

De AVI-West is naar verwachting vanaf 1 januari 1993 in gebruik. Als Zuid-Kennemerland vanaf die datum het afval niet naar de VAM maar naar de AVI-West afvoert behoeft circa 180.000 ton afval (120.000 ton op jaarbasis) niet door de VAM verwerkt te worden.

De hoeveelheid afval die jaarlijks in Den Helder e.o. vrijkomt bedraagt circa 60.000 ton. Met Gedeputeerde Staten van Drenthe is overlegd over de vraag of het bereid is er mee in te stemmen dat Den Helder e.o. vanaf 3 juni 1991 nog circa 3 jaar het afval naar de VAM blijft afvoeren (doch uiterlijk tot het moment waarop de AVI Alkmaar/Zaanstad in gebruik wordt genomen), zulks in ruil voor het anderhalf jaar eerder staken van de VAM-afvoer vanuit

Zuid-Kennemerland. Daarbij is gebleken dat Drenthe tegen deze constructie geen bezwaar heeft mits een en ander niet leidt tot een toename van de afvoer van Noordhollands afval naar het VAM-bedrijf te Wijster.

SOW

Bij brief van 8 november 1988 hebben Gedeputeerde Staten van Noord-Holland ermee ingestemd dat het in het SOW-gebied vrijkomend afval als bedoeld in artikel 4 der Afvalstoffenwet dat sedert 1 januari 1988 niet meer door de N.V. AVR verwerkt kan worden (30.000 ton per jaar) in andere Noord- en/of Zuidhollandse AVI's verwerkt mag worden waarbij op basis van wederkerigheid van elk van die inrichtingen een hoeveelheid afval ex artikel 17 en/of 25 van de Afvalstoffenwet wordt teruggenomen en vervolgens geborgen op de grofvuilstortplaats te Wieringermeer. Het gewicht van de te storten afvalstoffen mag niet meer zijn dan het dubbele van de naar de betreffende AVI afgevoerde afvalstoffen.

Meerlanden en Edam-Volendam

De Meerlanden en Edam-Volendam, die momenteel afval ter verwerking afvoeren naar de N.V. AVR, zullen dat kunnen continueren totdat de AVI-West in gebruik wordt genomen (1 januari 1993). Voorts wordt tot ditzelfde moment jaarlijks 8.000 á 12.000 ton door de Meerlanden ingezameld grof huisvuil en bedrijfsafval verwerkt in de installatie van Icopower te Amsterdam.

Gooi en Vechtstreek

De VAM heeft thans plannen in ontwikkeling welke er toe moeten leiden dat in het begin van de negentiger jaren de bij het VAM-bedrijf te Wijster aangeboden afvalstoffen op een andere wijze worden verwerkt. Om de ter uitvoering van deze plannen noodzakelijk te plegen investeringen verantwoord te laten zijn behoeft de VAM - uiteraard - de garantie dat gedurende de exploitatieduur van de nieuwe vuilverwerkingsinrichting voldoende afvalstoffen ter verwerking worden aangeboden. In verband hiermee heeft de VAM het gewest Gooi en Vechtstreek een beginselovereenkomst ter ondertekening voorgelegd welke het gewest verplicht tot het aangaan van een nieuw contract waarbij wordt uitgegaan van een doorloop tot het jaar 2006. De beginselovereenkomst is inmiddels met instemming van Noord-Holland gesloten, zulks onder de voorwaarde dat in Gooi en Vechtstreek in de periode tot en met 1993 het gescheiden inzamelen van GFT-afval taakstellend is ingevoerd.

3. Het verbranden van afvalstoffen zal plaatshebben in twee op te richten verbrandingsinstallaties, waarvan elk gedimensioneerd zal zijn op een capaciteit van minimaal 400.000 ton per jaar.

Uitgaande van de in hoofdstuk 3 geformuleerde doelstelling ten aanzien van de gescheiden inzameling en de daar gekozen aanname ten aanzien van de groei van het afvalaanbod zullen in 1993 in de onderstaande gebieden de volgende hoeveelheden te verbranden afvalstoffen ex artikelen 4,17 en 25 vrijkomen (resp. minimum- en maximumscenario, in tonnen):

1. Texel	5.000	5.000
2. Kop van Noord-Holland	50.000	60.000
3. SOW	65.000	75.000
4. Noord-Kennemerland	95.000	105.000
5. IJmond-Zaanstad	100.000	115.000
6. Zuid-Kennemerland	85.000	95.000
7. Waterland	50.000	55.000
8. Amsterdam (incl. 70.000 ton overig) *)	440.000	495.000
9. Amstelland-Meerlanden	100.000	115.000
10. Gooi-en Vechtstreek	105.000	125.000
	1.095.000	1.245.000

Mede uitgaande van strategische beslissing 7 wordt gekozen voor een indeling in 'verbrandingsgebieden' waarbij het Noordzeekanaal als grens fungeert. Dit betekent dat de bovengenoemde gebieden 1 tot en met 5 + 7 zijn aangewezen op de AVI-Alkmaar/Zaanstad terwijl de gebieden 6, 8 en 9 het afval zullen afvoeren naar de AVI-West. Omdat de gemeente Velsen door het Noordzeekanaal wordt

*) Hiervan is 50.000 ton afval afkomstig van Amsterdam, 13.000 ton van Schiphol en 7.000 ton van de veiling Aalsmeer.

doorsneden zal in overleg tussen de provincie en Velsen worden bepaald of het in deze gemeente vrijkomend afval ofwel naar de ene, danwel naar de andere AVI wordt afgevoerd. Wat betreft de capaciteiten leidt een en ander voor de respectievelijke AVI's tot de volgende hoeveelheden:

	minimum	maximum
AVI-Alkmaar-Zaandstad	365.000	415.000
AVI-West	625.000	705.000
Totaal	990.000	1.120.000

De AVI-west en de ten behoeve van Noord-Holland-Noord te bouwen AVI zullen respectievelijk op 1 januari 1993 en in de loop van 1994 in bedrijf zijn.

4. Het composteren van GFT-afval geschiedt in regionale composteerinrichtingen met een capaciteit die doelmatig en milieuhygiënisch verantwoord composteren mogelijk maakt.

Binnen de provincie Noord-Holland wordt thans binnen drie gemeenten GFT-afval gecomposteerd, te weten te Wieringermeer, Purmerend en Haarlemmermeer (zie kaart 3). Voorlopig kan hiermee worden volstaan. De "verdeling" van het gescheiden ingezameld GFT-afval over deze inrichtingen zal in overleg worden bepaald. Te zijner tijd zal in overleg met de subregio's worden gezien waar tot uitbreiding van de composteer capaciteit kan worden gekomen.

Naast het GFT-afval kunnen ook andere grondstoffen worden aangewend om compost te bereiden. Om welke stoffen het daarbij gaat, wordt onderzocht.

Uitgangspunt daarbij is, dat de kwaliteit van die grondstoffen zodanig moet zijn dat de te bereiden compost voldoet aan de normen als genoemd in het (ontwerp-)Besluit kwaliteit overige organische meststoffen. Voor het gebruik van de compost dient bovendien het bepaalde in het (ontwerp-)Besluit gebruik overige organische meststoffen in acht te worden genomen. De grondstoffen zullen bovendien het composteringsproces niet nadelig mogen beïnvloeden.

In de voor het oprichten van een composteringsinrichting benodigde Afvalstoffenwetvergunning zullen daaromtrent voorschriften worden opgenomen. Zoals in hoofdstuk 3 reeds is aangegeven zullen die voorschriften tevens betrekking hebben op onder meer de geuremissie. Daarbij wordt aangesloten op de in het IMP-milieubeheer geformuleerde ontwerp-milieukwaliteitseisen van toelaatbare concentraties, te weten één toelaatbare geurconcentratie van 1 g.e./m³ als 99,5-percentiel-waarde voor nieuwe en 98-percentiel-waarde voor bestaande installaties. Dit houdt in dat in slechts 0,5% resp. 2% van de tijd de waarde van 1 geureenheid per m³ mag worden overschreden.

Ten einde te komen tot een kwaliteitsaanduiding van de geproduceerde compost dienen de beheerders van de composteerinrichtingen zorg te dragen voor certificering van het produkt, een en ander in overeenstemming met de op nationaal niveau gestelde eisen.

5. Alleen de afvalstoffen - waaronder mede worden verstaan de reststoffen die bij de verbranding van afval vrijkomen - die niet kunnen worden hergebruikt en evenmin voor verbranding in aanmerking komen, kunnen worden gestort.

In Noord-Holland zijn de volgende stortplaatsen met de daarbij aangegeven restcapaciteiten in bedrijf (per 1 januari 1988):

- Wieringermeer	1.200.000 ton
- Velsen	390.000 ton
- Nauerna	450.000 ton
- Heiloo	175.000 ton
- Naarden	300.000 ton

Totaal 2.460.000 ton

Momenteel worden voorbereidingen getroffen om de capaciteit van de stortplaatsen Velsen, Naarden en Nauerna uit te breiden met respectievelijk 780.000, 250.000 en 2,7 miljoen ton. Daarnaast zal als gevolg van het eventueel uitbreiden en 'revitaliseren' (het recyclen van reeds gestorte afvalstoffen) van de stortplaats Heiloo de capaciteit van die inrichting worden vergroot. Naast deze potentiële uitbreidingen gaat de provincie na waar - als opvolgers van de stortplaatsen Velsen en Naarden (Hollandse Brug) - in het zuidelijk deel van de provincie nieuwe stortplaatsen kunnen worden gesitueerd.

Met inachtneming van de in hoofdstuk 3.1. gepresenteerde groeicijfers zal in de periode 1988 tot en met 1993 aan afvalstoffen ex artikelen 4, 17 en 25 Afvalstoffenwet moeten worden gestort:

bij minimumgroeiscenario	: 1.250.000 ton;
bij maximumgroeiscenario	: 1.340.000 ton.

In de genoemde periode komt jaarlijks gemiddeld 1.3 miljoen ton bouw- en sloofafval vrij.

Onder de aanname dat van dit afval jaarlijks 700.000 ton wordt hergebruikt dan wel verbrand, dient in de periode tot en met 1993 ongeveer 3.6 miljoen ton bouw- en sloofafval te worden gestort. In totaal zal derhalve 4.9 miljoen ton afval gestort moeten worden.

Bij realisering van de hierboven beschreven uitbreidingen van de stortcapaciteit zijn gedurende de planperiode ruim voldoende stortmogelijkheden voorhanden.

Het storten van afvalstoffen moet geschieden onder stringente milieuhygiënische eisen welke zijn samen te vatten onder het begrip IBC-criteria: isoleren, beheersen en controleren.

6. In calamiteuze situaties zullen de huishoudelijke afvalstoffen c.a. zo mogelijk buiten Noord-Holland verbrand worden. Voor het geval het storten van dit afval onontkoombaar is, zal in overleg met de andere randstadprovincies worden nagegaan waar een calamiteitenstortplaats kan worden gesitueerd.

Zoals in hoofdstuk 3 reeds is aangegeven zal van een calamiteit sprake zijn indien gedurende lange tijd door een onverwachte oorzaak een AVI - gedeeltelijk - buiten gebruik moet zijn. De vraag waarnaartoe de dan niet verwerkbare afvalstoffen zullen worden afgevoerd dient in eerste aanleg door de beheerder van de betreffende AVI te worden beantwoord. Indien daarbij sprake is van provinciegrensoverschrijdend afvaltransport, is overleg met de provincie een vereiste.

4.3. Samenwerkingsverbanden

7. Er zullen twee bovenregionale gebieden zijn ten behoeve van de samenwerking inzake de afvalverbranding die worden geformeerd rond de lokaties van de AVI Alkmaar/Zaanstad en de AVI in het Westelijk Havengebied van Amsterdam. Binnen deze twee gebieden worden subregio's ten behoeve van het verrichten van activiteiten als overslag, bulktransport en composteren vastgesteld, waarvoor zoveel mogelijk de WGR-indeling wordt aangehouden.

Zoals bij de uitwerking van strategische beslissing 3 is aangegeven zal de grens tussen de samenwerkingsgebieden Noord en Zuid lopen langs de noordgrens van de gemeenten Bloemendaal, Haarlem, Haarlemmerliede en Spaarnwoude (gedeeltelijk) en Amsterdam (zie kaart 1), zij het dat t.a.v. de gemeente Velsen afwijking van deze indeling mogelijk is, in verband met de situatie dat die gemeente door het Noordzeekanaal wordt doorsneden. Deze indeling leidt ertoe dat het samenwerkingsgebied Agglomeratie Amsterdam (WGR-indeling) wordt doorsneden. Gelet op de schaal waarop de verbranding van afvalstoffen uit kostenoverwegingen dient plaats te hebben, is dat echter onvermijdelijk. De nieuw te realiseren AVI's zullen niet voor 1993 operationeel zijn. Dit neemt niet weg dat het in het belang van de toekomstige - maar ook de huidige - afvalverwijdering moet worden geacht dat van meet af aan de (toekomstige) partners tot een vorm van samenwerking zullen komen.

Voor de indeling van de provincie in subregio's wordt eveneens verwezen naar kaart 1. Daarbij is voor wat de Agglomeratie Amsterdam betreft wederom sprake van een afwijking van de indeling ex WGR. Uit de hierboven aangeduide boven-regionale indeling vloeit namelijk logischerwijze voort dat Zaanstad tezamen met Midden-Kennemerland een subregio vormt terwijl dat evenzeer geldt voor de subregio's Waterland en Amstelland en Meerlanden.

4.4. Financiën

8. Er wordt een Milieu-Innovatie-Fonds gevormd. De aanwending van de verkregen middelen is een gemeenschappelijke aangelegenheid van de bij de afvalverwijdering betrokkenen. Besluitvorming zal derhalve plaatshebben in het Permanent Afvalstoffen Beraad.

Doel van het instellen van het Milieu-Innovatie-Fonds is het kunnen verrichten van onderzoek en het kunnen inspelen op nieuwe ontwikkelingen. Te denken valt daarbij aan het doen van proefnemingen ter uitbreiding van het gescheiden inzamelen van afvalstoffen (bijvoorbeeld kunststoffen en plastics), het testen van nieuwe inzamelsystemen, het beproeven van innovatieve verwerkingssystemen, het komen tot productontwikkeling en tot certificering van compost en slakken.

Fondsvorming zal geschieden door van het voor verbranden, composteren en storten van afvalstoffen te ontvangen verwerkingstarief f 0,50 per ton af te zonderen. Bij een aanbod van - op jaarbasis - circa 1 miljoen ton huishoudelijk afval, grof huisvuil en bedrijfsafval bij de AVI's en de stortplaatsen komt per jaar een bedrag beschikbaar van f 500.000,--. Alvorens over de aanwending van deze middelen te besluiten, zal het Permanent Afvalstoffen Beraad zich laten adviseren door de Overleggroep Provinciaal Afvalstoffenplan.

9. De exploitatie van nieuw te realiseren verbrandingsinrichtingen geschiedt zodanig dat flexibel op nieuwe - milieuvriendelijker - technieken kan worden ingespeeld.

Het beheer van de afvalverwerking is een organisatorisch vraagstuk, zo blijkt uit strategische beslissing nr. 11. Het is derhalve aan het bestuur van de betreffende AVI op welke wijze kan worden ingespeeld op zich in de toekomst aandienende nieuwe technieken. Daarbij kan gedacht worden aan zowel een aangepaste vorm van afschrijven als aan fondsvorming (reservering binnen de exploitatie).

10. In elk van de twee te vormen bovenregionale gebieden wordt per verwerkingsmethode gestreefd naar het realiseren van één uniform verwerkingstarief.

Verevening van tarieven zal alleen langs de weg van de geleidelijkheid kunnen worden gerealiseerd. In eerste aanleg zal zowel in het noorden als in het zuiden van de provincie worden gestreefd naar één verbrandings- en één composteringstarief. Ten aanzien van het storttarief kan de noord-zuid-grens wellicht vrij snel worden verlaten omdat de provincie zowel in het noordelijke als in het zuidelijke deel van Noord-Holland een stortplaats beheert. Aan de hand van de tarifiering kunnen afvalstoffen worden gestuurd in de richting die uit het oogpunt van de afvalverwijdering het meest gewenst is. In dit verband wordt opgemerkt dat de provincie de tarieven voor het storten van afval heeft verhoogd teneinde te bevorderen dat daarvoor geschikt afval zal worden hergebruikt c.q. verbrand.

4.5. Het beheer van de afvalverwerking

11. Het beheer van de afvalverwijdering is een organisatorisch vraagstuk. De beheerders van de AVI's te Alkmaar en Zaanstad gaan in overleg met de provincie en andere betrokken overheden na waar en wanneer de tweede AVI tot stand wordt gebracht.

Los van de inzameling, overslag en transport worden de volgende afvalverwerkingstechnieken onderscheiden: verbranden, composteren en storten. Dat het beheer van ieder van deze activiteiten een vraagstuk van organisatorisch niveau is, laat onverlet dat dat beheer tevens in een met de andere technieken geïntegreerd kader moet plaatshebben.

4.6. Overige afvalstoffen

12. Aan de hand van een nader uit te werken instrumentarium dient het afvalverwijderingsproces zich te voltrekken in de volgorde: preventie, hergebruik verbranden en storten.

Inleiding

In deze paragraaf worden per afvalcategorie de doelstellingen voor de komende planperiode geformuleerd. Daarbij worden instrumenten genoemd die - ter realisering van de doelstellingen - door de betreffende instantie gehanteerd moeten c.q. kunnen worden. Onderstaande nummering komt overeen met de in paragraaf 3.0. gekozen volgorde.

4. Klein chemisch afval

Onder klein chemisch afval (kca) wordt begrepen het afval van particuliere huishoudens en bedrijven dat in kleine hoeveelheden vrijkomt en dat op grond van het Stoffen- en processenbesluit van de Wet chemische afvalstoffen moet worden aangemerkt als chemisch afval, indien geen acht wordt geslagen op de herkomst (particuliere huishoudens/bedrijven) en de in het besluit uitgezonderde voorwerpen.

Volgens zeer globale schattingen komt in de Noordhollandse huishoudens en kleine bedrijven jaarlijks respectievelijk 2.500 en 17.500 ton afval als batterijen, verfresten en genees- en bestrijdingsmiddelen vrij. In 1987 is ongeveer 1000 ton hiervan apart ingezameld (600 ton in huishoudens en 400 ton in bedrijven).

Ten einde de hoeveelheid apart ingezameld kca-afval te verhogen, wordt de volgende verwijderingsstructuur voorgestaan:

- a) Een verplicht haalsysteem (op afroep) voor kca van bedrijven waar prioritair kca (kca met een groot milieu-effect) en restanten bestrijdingsmiddelen vrijkomen;
- b) Een vrijwillig haal- en/of brengsysteem voor de overige bedrijven;
- c) Een brengsysteem voor de huishoudens;
- d) Een milieuhygiënisch verantwoorde verwerking van ingezameld kca.

Voor een nadere uitwerking wordt verwezen naar het plan voor de verwijdering van klein chemisch afval in Noord-Holland.

5. en 6. Agrarisch afval en plantsoenafval

Van deze categorieën zijn onvoldoende gegevens met betrekking tot de samenstelling en hoeveelheden beschikbaar. Met behulp van het in hoofdstuk 3.6. bedoelde registratiesysteem zal hierover meer duidelijkheid moeten worden verkregen (zie ook hieronder bij 7).

Het agrarisch en plantsoenafval zal tezamen met het gescheiden ingezamelde GFT-afval worden verwerkt tot compost mits daarmee wordt voldaan aan de in hoofdstuk 4.2. bij composteren geformuleerde eisen, zowel ten aanzien van de compostkwaliteit als ten aanzien van het composteringsproces.

Indien composteren niet mogelijk is wordt het agrarisch en plantsoenafval verbrand in de bestaande c.q. nieuw te bouwen AVI's c.q. gestort. Hiervan kan alleen worden afgeweken indien het afval uit een oogpunt van besmettingsgevaar (bacterievuur, iepziekte) direct na het vrijkomen moet worden verbrand. Alleen in zo'n geval is het verbranden op regionale brandplaatsen toegestaan. Om het aantal brandplaatsen beperkt te houden dient per subregio te worden nagegaan waar de regionale brandplaatsen zich zullen bevinden.

7. Produktie en procesafval

Over deze bij industriële processen vrijkomende afvalstoffen zijn nauwelijks gegevens bekend, zowel waar het de samenstelling als de hoeveelheden betreft.

Ook hier zal het te introduceren registratiesysteem meer duidelijkheid moeten verschaffen. Pas daarna kunnen mogelijkheden ter beperking van de afvalstroom en geschikte hergebruiksmogelijkheden worden ontwikkeld.

In opdracht van de provincie Noord-Holland heeft de Interfacultaire Vakgroep Milieukunde van de Universiteit van Amsterdam onderzoek verricht naar een doeltreffende regeling van bedrijfsafval.

Om te komen tot verbetering van hergebruik, een betere scheiding in brandbaar en onbrandbaar afval en het opheffen van illegale afvalverwerking geeft de rapportage door de vakgroep de provincie aanleiding tot o.a.:

- het ontwikkelen van een registratiesysteem;
- het ontwikkelen van een Voorlichtingsprogramma voor hergebruik van (bedrijfs-)afval;
- het creëren van (extra) formatieplaatsen t.b.v. voorlichting en de handhaving van het afvalstoffenbeleid;
- overleg met het bedrijfsleven.

8. Ziekenhuisafval en proefdierafval

In de Noordhollandse intramurale instellingen voor de gezondheidszorg komt jaarlijks ongeveer 22.000 ton afval vrij. Circa 35% hiervan bestaat uit afval dat met huishoudelijk afval is gelijk te stellen (A-categorie). Circa 10% bestaat uit menselijk anatomisch materiaal, besmette afvalstoffen, catheters, bloed, operatiehandschoenen en dergelijke (B1-categorie). De rest (55%) komt vrij op verpleeg-, behandel- en onderzoeksafdelingen en komt qua aard en samenstelling vrijwel overeen met huishoudelijk afval (B2-categorie). Over proefdierafval zijn bij de provincie geen gegevens beschikbaar.

In Noord-Holland bevinden zich twee installaties waarbinnen het B-1 afval kan worden verwerkt, te weten in de verbrandingsoven van de Vrije Universiteit van Amsterdam en de oven van het Medisch Centrum Alkmaar.

Op nationaal niveau (Ministerie van VROM in overleg met provincies) is geconstateerd dat een centrale verwerking van het ziekenhuisafval wordt bevorderd als de lijst van B-1 afvalstoffen wordt herzien (lees: bekort) welke herziening dan ook moet worden geaccepteerd door de ziekenhuizen. De ziekenhuizen zouden dan ook moeten meewerken aan een verantwoorde verwijdering van de beperktere hoeveelheid ziekenhuisafval. Wanneer de herziening van de B-1 lijst een feit is, zal de provincie Noord-Holland zich daaraan conformeren.

De A-categorie van het ziekenhuisafval zal op dezelfde wijze worden ingezameld en verwerkt als het huishoudelijk afval. De B1-categorie en het proefdierafval moeten worden verbrand in speciale verbrandingsinstallaties als die van de Vrije Universiteit en van het Medisch Centrum Alkmaar danwel bij de N.V. AVR. Het restant van de "oude" B-1 lijst dient eveneens te worden verbrand en derhalve net als de B-2 categorie rechtstreeks te worden afgevoerd naar de bestaande c.q. nieuw op te richten AVI's. Wanneer voor de verwerking van B-1 afval de centraal in Nederland op te richten verbrandingsinstallatie in gebruik is genomen zal het in Noord-Holland vrijkomend B-1 afval naar die installatie worden afgevoerd vanaf het moment dat de ovens van de VU en het MCA zijn afgeschreven.

Voor wat betreft de wijze van aanvoer bij de verbrandingsinrichtingen van zowel het B-1 als het B-2 afval conformeert de provincie Noord-Holland zich aan het rijksbeleid ter zake.

Ten einde de inzameling en verwerking van ziekenhuisafval beter te structureren zal in overleg met de bedrijfstak worden nagegaan op welke wijze een en ander kan worden verbeterd.

9. Verbrandingsresten AVI's

Bij een volledige benutting van de huidige verbrandingscapaciteit van de drie Noordhollandse AVI's (± 640.000 ton per jaar) komen er jaarlijks ongeveer 170.000 ton slak, 20.000 ton vliegias en 20.000 ton ferro metalen vrij. In de nieuwe situatie, waarin de verbrandingscapaciteit ongeveer 1.2 mln. ton bedraagt zullen 300.000 ton slakken, 30.000 ton vliegias, 30.000 ton ferrometalen alsmede rookgasreinigingsresidu (30.000 ton) vrijkomen.

De slakken, vliegias en ferrometalen zullen zoveel mogelijk worden hergebruikt. Zo kan een deel van de slakken worden toegepast in de weg- en waterbouw en kan vliegias dienen als toeslagstof in de asfaltindustrie. Om de toepassingsmogelijkheden van slakken te kunnen vergroten is het nodig om via tijdelijke opslag vraag en aanbod op elkaar af te stemmen. De vorming van een dergelijk depot is primair een taak van het bedrijfsleven. Waar mogelijk zal de provincie toepassing van slakken in bestekken voorschrijven zulks met inachtneming van de door het rijk opgestelde richtlijnen.

Indien hergebruik niet mogelijk blijkt zullen de reststoffen gestort moeten worden op de Noordhollandse gecontroleerde stortplaatsen. Omdat rookgasreinigingsresiduen worden aangemerkt als chemische afvalstof in de zin van de Wca moet de verwijdering van dat materiaal geschieden met inachtneming van de ingevolge de Wca gestelde regels (storten met Wca-ontheffing). De provincie streeft met kracht naar het binnen Noord-Holland realiseren van een stortplaats waarbinnen dit afval kan worden verwerkt.

10. Veeg-, markt- en drijfafval

Genoemde afvalcategorieën komen respectievelijk vrij bij het vegen van wegen en parkeerterreinen, bij het reinigen van marktterreinen en bij het schonen van sloten, vijvers en dergelijke. In welke hoeveelheden de verschillende categorieën jaarlijks vrijkomen is niet bekend.

Omdat het veegafval meestal verontreinigd is met olie, lood, (wegen-)zout, wegenteer en rubber zal het verbrand of gestort moeten worden. Alleen als vaststaat dat het materiaal voldoet aan de eisen zoals die in hoofdstuk 4.2. (composteren) zijn geformuleerd, zal dit afval tezamen met het GFT-afval verwerkt kunnen worden (bladeren b.v.).

Vorenstaande geldt eveneens voor het marktafval en drijfafval: alleen het 'schone' materiaal wordt gecomposteerd terwijl de rest moet worden verbrand.

11. en 12. Hoogovenslakken en verbrandingsresten kolengestookte installaties

Per jaar komt in Noord-Holland ruim 2.1. miljoen ton hoogovenslak vrij bij de productieprocessen van Hoogovens te IJmuiden. Hiervan bestaat 1.1 miljoen ton uit granulaat (bestemd voor de cementindustrie), 300.000 ton grof materiaal uit de hoogovens en 700.000 ton oxystaalslak (voor 50% toegepast in de wegenbouw terwijl de rest door Hoogovens zelf wordt verwerkt).

Daarnaast komen bij specifieke productieprocessen nog kleine hoeveelheden slakken vrij.

Naar het uitlooggedrag van materialen als hoogovenslak en slak en vliegas uit kolengestookte installaties is thans onderzoek gaande. Wanneer de resultaten van dit onderzoek bekend zijn zullen beleidsdoelstellingen geformuleerd kunnen worden. Zo zal een gebonden toepassing volgens de IBC-criteria alleen mogelijk zijn als de verontreiniging in de slak kan worden geïmmobiliseerd. Voorts zal worden nagegaan of de import van hoogovenslak uit het buitenland moet worden tegengegaan, zulks in verband met de kwaliteit van de slak.

13. Afvalgips

Omdat over de hoeveelheden en de samenstelling van afvalgips geen gegevens beschikbaar zijn zal een inventarisatie de basis moeten vormen voor het formuleren van beleidsdoelstellingen.

14. Shredderafval

Bij het verwerken van autowrakken en koelkasten, wasmachines e.d. ontstaat een restfractie die voor het grootste gedeelte uit brandbaar materiaal bestaat. Verwerking van deze afvalstof door middel van verbranden ligt daarom voor de hand en wel in een AVI die is voorzien van rookgasreiniging (TA-Luft 1986).

15. Verontreinigde grond

De hoeveelheid verontreinigde grond die in Noord-Holland vrijkomt verschilt van jaar tot jaar. Bovendien verschillen de aard en de graad van verontreiniging van geval tot geval. Waar mogelijk dient te worden voorkomen dat de grond gestort moet worden. Tijdelijke opslag en reiniging van de grond hebben prioriteit. Wanneer door het Ministerie van VROM de op te stellen normen bekend zijn zal een en ander nader worden uitgewerkt.

5. Handhaving

Handhaving is het door controle en het (dreigen met het) toepassen van administratiefrechtelijke en strafrechtelijke middelen bereiken dat algemeen en individueel geldende rechtsregels worden nageleefd. Handhaving kan zowel in de preventieve als in de repressieve sfeer plaatshebben. Bij preventieve handhaving wordt in algemene zin toezicht gehouden. Hieronder vallen voorlichting, surveillance, het (in ontwikkeling zijnde) registreren van afvalstromen van producent tot en met eindverwerker en dergelijke. De provincie bedient zich ter handhaving van het afvalstoffenbeleid vooral van deze preventieve middelen en zal bij de uitvoering van het plan hieraan derhalve in hoge mate aandacht besteden.

Repressieve handhaving vindt plaats als regels zijn overtreden. Ter handhaving van het afvalstoffenbeleid en de op basis daarvan genomen besluiten staan de provincie administratiefrechtelijke handhavingsmiddelen ten dienste zoals het geheel of gedeeltelijk intrekken van de vergunning en het toepassen van bestuursdwang. De artikelen 82 tot en met 86 van de Afvalstoffenwet regelen de strafbaarstelling van gedragingen die in strijd zijn met het bij of krachtens de wet gestelde. Een aantal handelingen is strafbaar op grond van de Wet op de Economische Delicten.

Het langs administratiefrechtelijke weg aanpakken van overtredingen leidt veelal tot (tijdrovend) beroep en is derhalve niet effectief te achten. Deze mogelijkheid past evenmin in de gedeputeerde staten voor ogen staande opzet om toezicht en controle op intensieve en systematische wijze te doen uitvoeren. Een en ander leidt tot de voorkeur om degene die zich aan verboden gedragingen schuldig maakt langs strafrechtelijke weg te vervolgen. Van die voorkeur zullen gedeputeerde staten laten blijken in het zogenoemde driehoeksoverleg tussen bestuur, Openbaar Ministerie en politie. Met de Officieren van Justitie, belast met milieuzaken in Noord-Holland, zal de provincie afspraken maken om het handhavingsbeleid van de provincie goed afgestemd te doen zijn op de criteria, welke het O.M. zal hanteren voor het opmaken van proces-verbaal en het strafrechtelijk vervolgen.

6. Milieuhygiënische consequenties

De in hoofdstuk 3 geformuleerde en in hoofdstuk 4 nader uitgewerkte strategische beslissingen hebben alle - in meer of mindere mate - consequenties in milieuhygiënische zin. Hieronder wordt voor elk van de beslissingen op die consequenties nader ingegaan.

1. Het afvalstoffenbeleid van Noord-Holland is gericht op een milieuhygiënisch verantwoorde en doelmatige verwijdering van afval.

Naast deze algemene uitgangspunten wordt dit beleid gekenmerkt door

- preventie;
- optimaliseren hergebruik;
- terugdringen van de hoeveelheid te verbranden en/of te storten afvalstoffen.

Op lange termijn betekent een en ander dat de milieu- en grondstoffenproblematiek het beste is gediend met het benutten van alle preventie- en hergebruiksmogelijkheden die er voor afvalstoffen zijn. Hiervoor wordt verwezen naar het meest milieuvriendelijke alternatief van het MER.

Echter, het creëren van een maatschappelijk aanvaard en financieel haalbaar verwijderingssysteem is een voorwaarde die het "hier en nu" introduceren van een dergelijk lange-termijn-beleid niet realistisch maakt.

Het beleid dient derhalve zodanig gefaseerd en per afvalcategorie te worden ingevoerd dat uiteindelijk op het te bereiken doel wordt uitgekomen.

Grondslagen van een maatschappelijk/financieel verwijderingssysteem worden gevormd door de trits Onderzoek-proef-praktijktoepassing. Deze lijn volgend staat de eerste planperiode in het teken van de feitelijke introductie op provinciale schaal van gescheiden inzameling van groente-, fruit- en tuinafval, aangezien onderzoek en praktijkproeven hebben aangetoond dat dit - althans in de beproefde gebieden - voldoet aan beide haalbaarheidseisen.

Voor andere afvalstoffen is dit stadium nog niet bereikt; zo zal de komende vijf jaar onderzocht worden in hoeverre de gescheiden inzameling c.q. herverwerking van kunststoffen een geaccepteerde verwijderingsmethode kan zijn; voor andere voornemens wordt verwezen naar de jaarlijkse werkplannen die in de planperiode zullen verschijnen.

In de planperiodes na 1993 zal het beleid steeds verder op basis van onderzoek/ervaringen van eerdere periodes worden uitgewerkt en verdiept zodat uiteindelijk de voorgenomen doelstellingen zullen zijn gerealiseerd.

2. Zie hetgeen hieromtrent in hoofdstuk 3.2 is opgemerkt.
3. Het verbranden met warmte-terugwinning van afvalstoffen heeft de voorkeur boven storten, met name vanwege de ruimtelijke en energetische aspecten. Met betrekking tot het benutten van de bij verbranden van afval vrijkomende energie gaat de provincie ervan uit, dat de energie-opbrengst op reële wijze in de verbrandingstarieven wordt verwerkt.
Aan de milieuhygiënische bezwaren van het verbranden kan tegemoet gekomen worden door het stellen van strenge milieuhygiënische eisen aan de rookgasreiniging (TA Luft 1986) van de beide nog te bouwen installaties in Amsterdam en de regio Alkmaar-Zaanstad.
Daarnaast zal door een intensivering van de inzameling van klein chemisch afval en de activiteiten gericht op gescheiden inzameling van kunststoffen een verdere verbetering van de milieukwaliteit worden nagestreefd. Ten aanzien van de uit het verbrandingsproces voortkomende reststoffen wordt zoveel mogelijk bevorderd dat deze kunnen worden hergebruikt

(vliegias/slakken) dan wel milieuhygiënisch verantwoord verwerkt (rookgasreinigingsresidu).

De keuze voor 2 afvalverbrandingsinstallaties is niet in de eerste plaats gevallen op milieu-argumenten. In het streven naar het creëren van een draagvlak voor de uitvoering van het afvalstoffenbeleid is voor wat deze keuze betreft aangesloten bij de in de respectievelijke regio's ontwikkelde plannen.

Deze beslissing wordt gesteund door de uitspraken in het Milieu Effect Rapport dat twee installaties geen wezenlijk grotere bijdrage leveren aan milieuverontreiniging dan één grote installatie. Voor wat betreft de effecten van de transportbewegingen is op basis van de huidige informatie geen voorkeur uit te spreken voor een of twee installaties.

Zeer diepgaande studies op dit punt zouden wat dit betreft wellicht meer uitsluitel kunnen bieden; gezien de stand van zaken lijkt een dergelijke studie niet opportuun.

4. Composteren geschiedt vooralsnog in drie installaties: 2 boven en 1 beneden het Noordzeekanaal. Door strenge milieuhygiënische normen en het stellen van eisen aan het ingangs- en uitgangsmateriaal wordt een optimaal milieuhygiënisch proces en eindprodukt nagestreefd. Gezien de behoefte aan organisch materiaal, het wezenlijk andere karakter van compost t.a.v. meststoffen en de kwaliteit ervan kan zeker worden gesteld dat de afzet geen problemen zal opleveren.
5. Met inachtneming van het beleid t.a.v. volume-reductie van de hoeveelheid te verwerken afvalstoffen, zal er desondanks stortcapaciteit nodig blijven voor onverwerkbaar afval, reststoffen en verontreinigde grond. Uitgangspunt is om alle stortplaatsen te laten voldoen aan de zgn. IBC-criteria (Isoleren, Beheersen en Controleren). Daarnaast zullen de Afvalstoffenwetvergunningen worden verscherpt op het gebied van acceptatie, registratie en controle, zodat het streven om alleen maar niet her te gebruiken en niet te verbranden afvalstoffen op stortplaatsen te accepteren, gerealiseerd kan worden.
6. Zie plantekst.
7. Zie 3.
8. Het Milieu Innovatie Fonds wordt ingesteld om onderzoek mogelijk te maken naar mogelijkheden om de beleidsdoelstellingen preventie/hergebruik van meer afvalstoffen(-categorieën) te realiseren. Milieuhygiënische argumenten zullen in belangrijke mate de prioriteitstelling bepalen.
9. Een van de negatieve kanten van de afvalverbranding is dat deze techniek weinig flexibel is en dus de verwerking van afvalstoffen voor meerdere jaren vastlegt. Ten einde flexibel op nieuwe milieuhygiënische ontwikkelingen te kunnen inspelen zal in de exploitatie ruimte hiervoor gevonden moeten worden. De vergunningen zullen hieromtrent voorschriften bevatten.
10. Ten einde onnodig gesleep met afvalstoffen te voorkomen zal voor iedere verwerkingsmethode per bovenregionaal gebied gestreefd worden naar uniforme tarieven. Door de samenwerkingsgebieden dient gezien te worden in hoeverre verevening van transportkosten dient plaats te vinden.
11. Zie plantekst.
12. Zie commentaar op 1, 3, 4 en 5.

BIJLAGEN PAP-2 NOORD-HOLLAND

1. Verklaring der begrippen; afkortingen.
2. Evaluatie eerste afvalstoffenplan.
3. Nota gescheiden inzameling grondstofcomponenten uit huishoudelijk afval (maart 1985).
4. Overzicht van door de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer op grond van artikel 6 van de Afvalstoffenwet uitgegeven Richtlijnen.
5. Overzicht van door gedeputeerde staten afgegeven beschikkingen ingevolge de Afvalstoffenwet voor inrichtingen vallend onder de werkingssfeer van het plan ter verwijdering van huishoudelijk afval c.a..
6. Overzicht van huidige verwerkingsinstallaties in Noord-Holland en de verwachte capaciteitsveranderingen.
7. Besluit van Gedeputeerde Staten van Noord-Holland van 9 december 1986 tot instelling van de Begeleidingsgroep organisatie-onderzoek inzake de afvalverwijdering.
8. Samenvatting presentatie uitgangspunten PAP-2 d.d. 25 november 1985.
9. Samenvatting partnershipbijeenkomsten d.d. 26 mei en 3 en 4 juni 1987.
10. Model-afvalstoffenverordening van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (1987).
11. Samenvatting eindrapport van de Interfacultaire Vakgroep Milieukunde van de Universiteit van Amsterdam inzake in opdracht van de provincie Noord-Holland verricht onderzoek naar de regulering van de verwijdering van bedrijfsafvalstoffen in Noord-Holland.

Voor bijlage 2 zie in 11. Zie ontwerp PAP-2

bijlage 2 is bijgevoegd : van aangebrachte wijzigingen.